

Versplinterd

A.G. Howard

Versplinterd

Welkom in het echte Wonderland

Vertaald door Sandra van de Ven

ISBN 978-90-492-0364-1

ISBN 978-94-023-2353-5 (e-book)

NUR 334 / 285

Oorspronkelijke titel: *Splintered*

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagontwerp: Lisa Marie Pompilio / Von Brooklyn Design,
bewerkt door DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Auteursfoto: © Stephanie Anne Studios

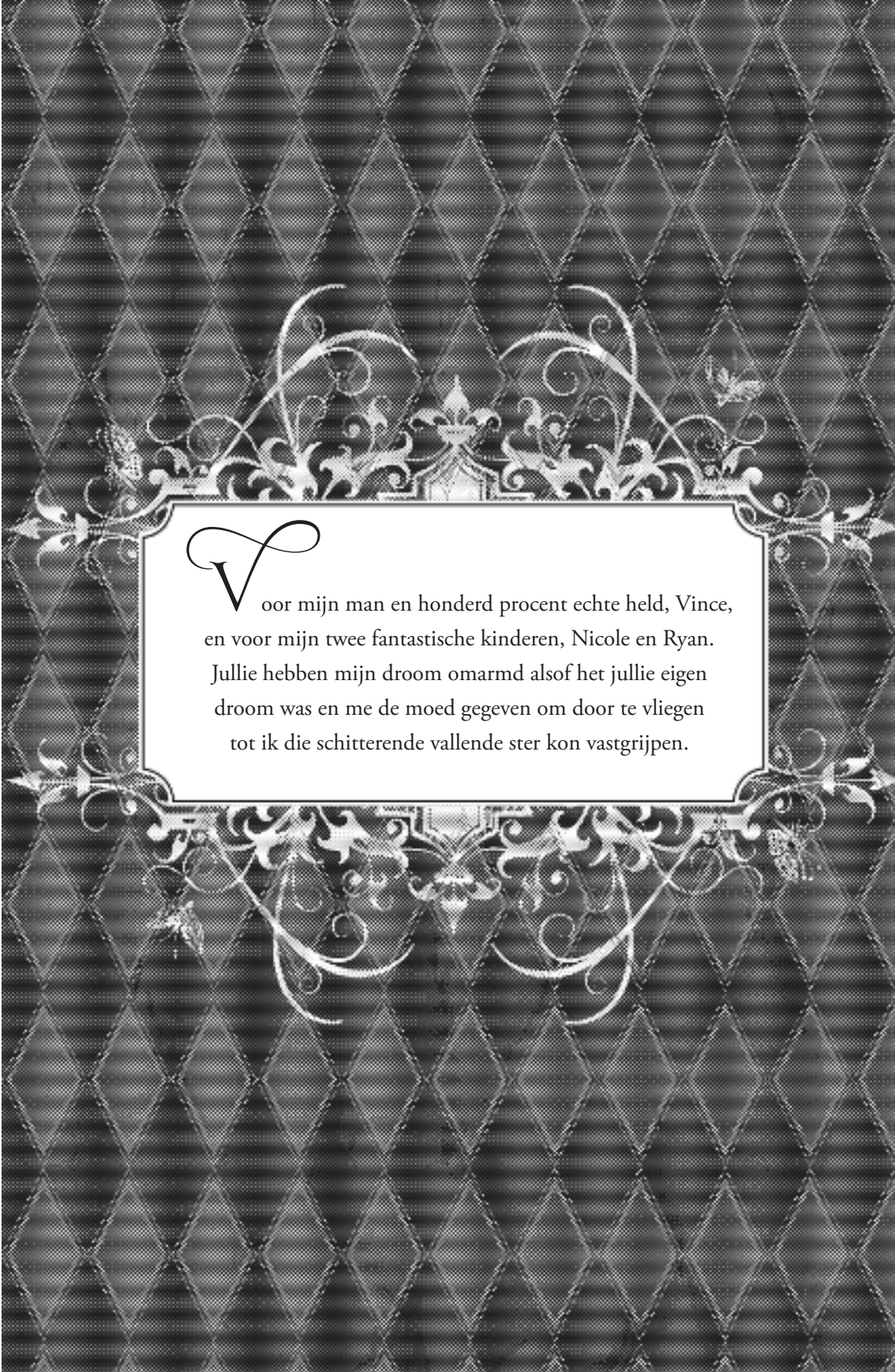
Vormgeving binnenwerk: Maria T. Middleton

Zetwerk: Pier Post

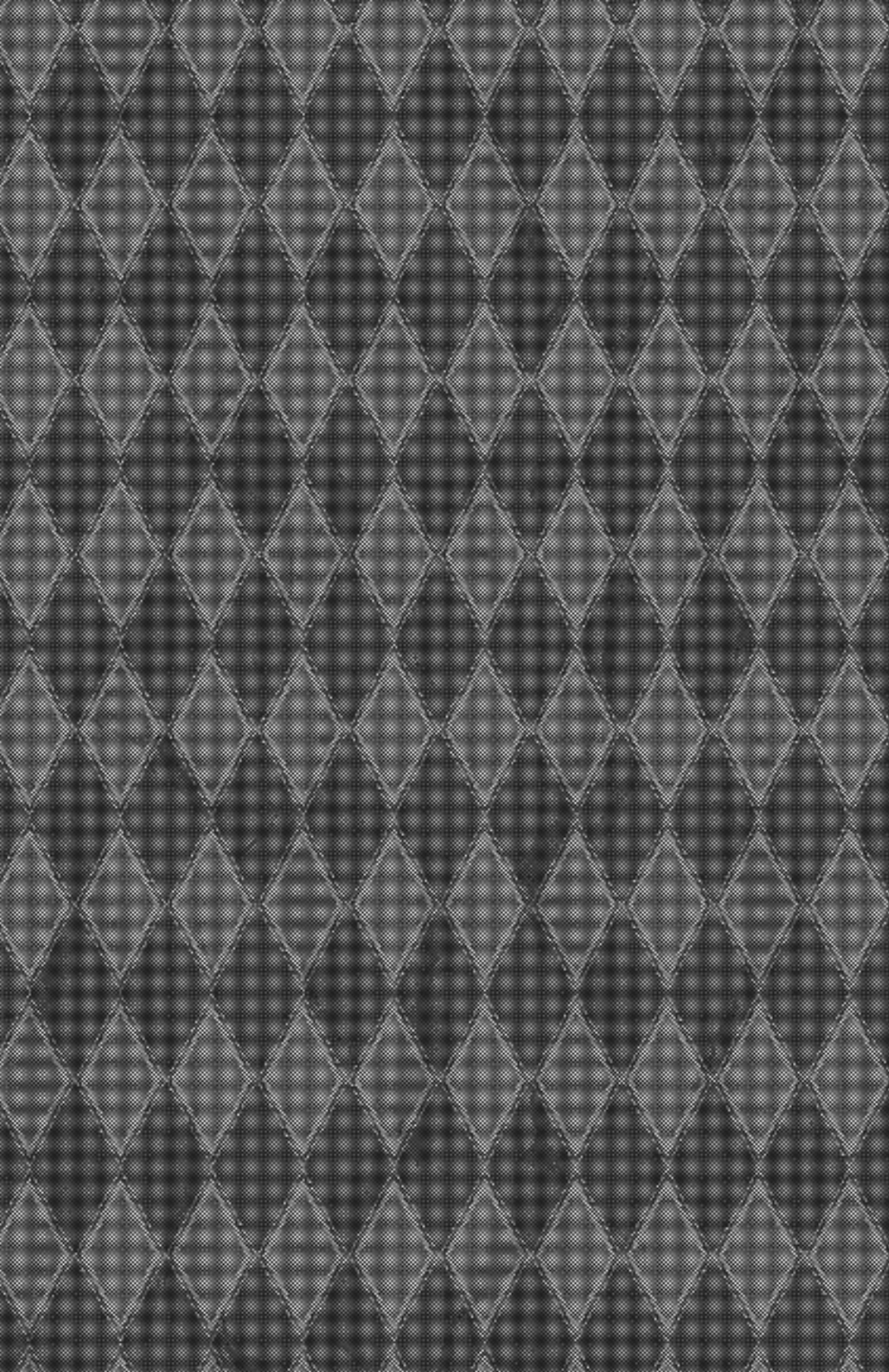
© 2013 Anita Howard

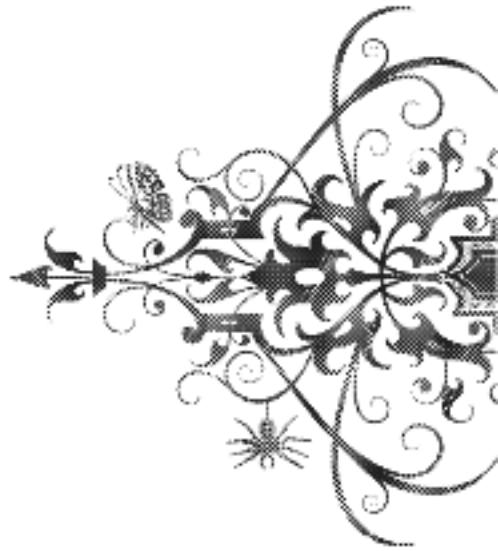
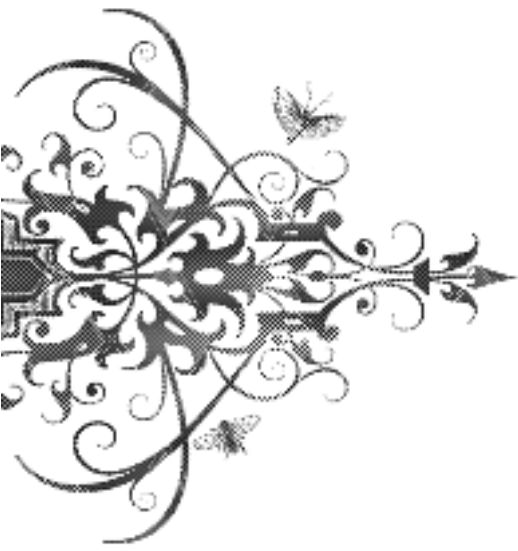
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn man en honderd procent echte held, Vince,
en voor mijn twee fantastische kinderen, Nicole en Ryan.
Jullie hebben mijn droom omarmd alsof het jullie eigen
droom was en me de moed gegeven om door te vliegen
tot ik die schitterende vallende ster kon vastgrijpen.

ENKELE REIS UNDERLAND

Ik verzamel al sinds mijn tiende insecten; alleen zo kan ik hun gefluister laten ophouden. Als je een insect een speld door zijn donder steekt, houdt hij heel snel zijn kop dicht.

Sommige van mijn slachtoffers sieren de muren in 3D-lijsten, terwijl andere gesorteerd in weckpotten op een schap staan voor toekomstig gebruik: krekels, kevers, spinnen, bijen en vlinders. Ik ben niet kieskeurig. Zodra ze tegen me beginnen te kletsen, zijn ze vogelvrij.

Ze zijn helemaal niet zo moeilijk te vangen. Het enige wat je nodig hebt is een afgesloten plastic emmer vol gebruikte kattenbakkorrels met daarbovenop een paar bananenschillen. Boor een gat in het deksel, schuif er een pvc-buis in en klaar is je insectenval. Ze worden aangetrokken door de bananenschillen, door het deksel kunnen ze er niet meer uit en de ammoniak in de kattenbakkorrels smooit en conserveert ze.

De insecten sterven geen zinloze dood. Ik gebruik ze in mijn kunstwerken, schik hun lijkes in contouren en vormen. Droogbloemen, blaadjes en stukjes glas voegen kleur en textuur toe aan de patronen die ik op de

gipsen ondergrond creëer. Het zijn mijn meesterwerken, mijn morbide mozaïeken.

Vandaag had de bovenbouw maar tot twaalf uur les. Het afgelopen uur heb ik aan mijn nieuwste project gewerkt. Te midden van de kunstgereedschappen op mijn rommelige bureau staat een pot vol spinnen.

De zoete geur van guldenroede waait zachtjes door mijn slaapkamer- raam naar binnen. Naast onze twee-onder-een-kapwoning ligt een veld vol kruiden, waar een krabspinnensoort op afkomt die als een soort achtpotige kameleon van kleur kan veranderen, zodat hij niet opvalt te midden van de gele of witte bloemen.

Ik draai het deksel van de pot en haal er met een lang pincet vijfen- dertig witte spinnetjes uit, waarbij ik goed oppas dat ik hun buikjes niet plet en hun pootjes niet breek. Met piepkleine speldjes bevestig ik ze op een ondergrond van zwart gips, tussen de kevers die ik heb uitge- kozen vanwege hun veelkleurige nachthemelglans. Wat ik me voorstel is geen typische sterrenhemel, maar een sterrenbeeld dat lijkt te bestaan uit kronkelende, gevederde bliksemschichten. Mijn hoofd zit vol met honderden van dat soort bizarre beelden en ik heb geen idee waar ze vandaan komen. Mijn mozaïeken zijn de enige manier om ze te ver- jagen.

Ik leun achterover in mijn stoel om het werk te bekijken. Wanneer het gips is opgedroogd, zitten de insecten onherroepelijk vast, dus als ik nog iets wil veranderen, moet ik snel zijn.

Met een blik op de digitale wekker naast mijn bed tik ik tegen mijn onderlip. Ik heb nog minder dan twee uur tot aan de afspraak met mijn vader in het psychiatrisch ziekenhuis. Al sinds de kleuterschool is dat onze vrijdagse traditie: bij de Scoopin' Stop chocolade-cheesecake-ijs halen, dat meenemen naar Alison en het daar samen opeten.

Ik beleef niet bepaald veel plezier aan een *brainfreeze* en een bevroren hart, maar mijn vader beweert bij hoog en bij laag dat het voor ons alle- maal therapeutisch is. Misschien hoopt hij dat ik er op de een of andere manier in zal slagen mijn lot te ontlopen als ik maar vaak genoeg mijn moeder bezoek op de plek waar ik in de toekomst mogelijk ook zal be- landen.

Helaas, hij heeft het mis.

Mijn geërfde krankzinnigheid heeft in elk geval één positief gevolg ge-

had: zonder mijn waandenkbeelden zou ik misschien nooit mijn artistieke medium hebben ontdekt.

Mijn obsessie met insecten begon op een vrijdag, toen ik in groep zeven zat. Het was een pittige dag geweest. Taelor Tremont had iedereen verteld dat ik familie was van Alice Liddell, het meisje op wie Lewis Carrolls roman *De avonturen van Alice in Wonderland* was gebaseerd.

Aangezien Alice inderdaad mijn betbetovergrootmoeder was, hadden mijn klasgenoten me tijdens de pauze geplaagd met mafmuizen en thee-partijtjes. Ik dacht dat het allemaal niet veel erger kon worden, maar toen voelde ik iets op mijn spijkerbroek en besepte ik tot mijn ontzetting dat ik voor het eerst ongesteld was geworden. Ik was er totaal niet op voorbereid. Op het randje van tranen haalde ik een trui uit de stapel gevonden voorwerpen bij de hoofdingang en bond die om mijn middel voor de korte wandeling naar het kantoortje. Ik liep met gebogen hoofd, niet in staat iemand recht aan te kijken.

Ik deed alsof ik ziek was en belde mijn vader of hij me wilde komen halen. Terwijl ik op het kantoortje van de schoolverpleegkundige op hem wachtte, beeldde ik me een verhitte woordenwisseling in tussen de bloemen in de vaas op haar bureau en de hommelt die er zoemend omheen vloog. Het was wel een heel krachtig waandenkbeeld, want ik kon het echt horen, net zo duidelijk als ik de leerlingen kon horen die aan de andere kant van de dichte deur door de gang liepen.

Alison had me gewaarschuwd voor de dag dat ik 'een vrouw zou worden'. Voor de stemmen die ik dan zou gaan horen. Ik dacht dat ze dat alleen maar zei omdat ze labiel was...

Ik kon het gefluister onmogelijk negeren, net zomin als het gesnik dat in mijn keel opwelde. Ik deed het enige wat ik kon doen: ik ontkende wat er in mijn hoofd gebeurde. Ik rolde een poster over de Schijf van Vijf op en mepte de hommelt daarmee uit de lucht. Toen haalde ik de bloemen uit het water en plette ze tussen de bladzijden van een spiraalschrift. Dat legde de kletsende bloemblaadjes effectief het zwijgen op.

Toen we thuiskwamen, bood mijn arme vader, die geen idee had, aan om kippensoep voor me te maken. Ik haalde afwerend mijn schouders op en ging naar mijn kamer.

'Denk je dat je je vanavond goed genoeg voelt om bij mama op bezoek te

gaan?’ vroeg hij vanuit de gang, want hij wilde liever niet de vaste routine verstoren waaraan Alison zich vastklampte.

Zonder antwoord te geven deed ik de deur dicht. Mijn handen beefden en het bloed leek te borrelen in mijn aderen. Er moest een verklaring zijn voor wat er in het kantoor van de schoolverpleegkundige was gebeurd. Ik was gewoon van streek door al die Wonderland-pesterijen, en toen mijn hormonen zich ermee gingen bemoeien, had ik een paniekaanval gekregen. Ja. Dat klonk logisch.

Diep vanbinnen besefte ik heus wel dat ik mezelf voorloog, en een bezoek brengen aan een psychiatrisch ziekenhuis was wel het laatste wat ik wilde. Een paar minuten later ging ik terug naar de woonkamer.

Mijn vader zat in zijn favoriete leunstoel: een versleten, met corduroy bekleed gevaarte vol margrietapplicaties. Tijdens een van haar ‘aanvallen’ had Alison er overal van die stoffen bloemen op genaaid. Nu zou hij die stoel nooit meer wegdoen.

Hij keek op van zijn tijdschrift over vissen. ‘Voel je je al wat beter, Vliedertje?’ vroeg hij.

De airco blies mufte, vochtige lucht vol in mijn gezicht toen ik tegen de dichtstbijzijnde muur met houten lambrisering leunde. Onze twee-onder-een-kapwoning met twee slaapkamers had nooit veel privacy geboden, en die dag voelde het huis kleiner aan dan ooit tevoren. De golven in mijn vaders donkere haar bewogen in de ratelende windvlagen.

Ik schuifelde met mijn voeten. Dit vond ik het ergste aan enig kind zijn: het feit dat ik behalve mijn vader niemand had om in vertrouwen te nemen. ‘Ik heb nog wat meer spullen nodig. Ze hebben ons maar één proefpakketje gegeven.’

Hij keek me niet-begrijpend aan, als een hert dat tijdens de ochtendspits blijft staan staren naar een auto die op hem af raast.

‘De speciale voorlichting die ze op school geven,’ zei ik met een knoop in mijn maag. ‘Die waarbij jongens niet welkom zijn?’ Ik wapperde met het paarse foldertje dat in groep vijf aan alle meisjes was uitgedeeld. Het was gekreukt, omdat ik het samen met een proefpakketje maandverband onder mijn sokken in een la had gepropt.

Na een ongemakkelijke stilte werd mijn vaders gezicht vuurrood. ‘O. Dus daarom...’ Opeens raakte hij volkomen gefascineerd door een kleurig assortiment kunstaas voor zoutwatervissers. Kennelijk schaamde hij zich of

maakte hij zich zorgen, of allebei, want binnen een straal van achthonderd kilometer rondom Pleasance, Texas was er geen zout water te bekennen.

‘Je snapt wat dat betekent, toch?’ ging ik stug door. ‘Alison gaat weer haar riedel afsteken over de puberteit.’

De blos verspreidde zich van zijn gezicht naar zijn oren. Hij sloeg een paar bladzijden om en staarde met nietsziende ogen naar de plaatjes. ‘Nou ja, als iemand je over de bloemetjes en de bijtjes moet vertellen, is je moeder de aangewezen persoon, toch?’

Er galmde een onuitgesproken antwoord door mijn hoofd: *Misschien zijn de bijtjes zelf wel de aangewezen personen.*

Ik schraapte mijn keel. ‘Dat bedoel ik niet, pap. Ik bedoel dat krankzinnige verhaal van haar. Zo van: “Je kunt het niet tegenhouden. Je kunt niet aan de stemmen ontkomen, net zomin als ik. Betbetovergrootmoeder had nooit dat konijnenhol in moeten gaan.”’

Het deed er niet toe dat Alison misschien toch gelijk had gehad wat de stemmen betrof. Ik was nog niet zover dat ik dat wilde toegeven, tegenover mijn vader of tegenover mezelf.

Hij zat er stokstijf bij, alsof de airconditioner zijn ruggengraat had bevroren.

Ik bestudeerde de kriskras door elkaar lopende littekens op mijn handpalmen. Hij en ik wisten allebei dat het probleem niet zozeer was wat Alison mogelijk zou zeggen, maar wat ze mogelijk zou doen. Als ze weer een inzinking kreeg, zouden ze haar in een dwangbuis proppen.

Hij zit heel strak, zo’n dwangbuis. Zo strak dat het bloed zich ter hoogte van je ellebogen ophoopt en je handen gevoelloos worden. Zo strak dat de patiënt niet kan ontsnappen, hoe hard die ook gilt. Zo strak dat het het hart van de geliefden van de drager verstikt.

Mijn ogen voelden dik en overvol aan, alsof de tranen elk moment weer konden komen. ‘Hoor eens, pap, ik heb al een rottag achter de rug. Kunnen we vanavond alsjeblieft thuisblijven? Voor één keertje?’

Mijn vader zuchtte. ‘Ik zal het Soul bellen om te zeggen dat we morgen bij mam op bezoek gaan in plaats van vandaag. Maar je zult het haar toch een keer moeten vertellen. Het is belangrijk voor haar, snap je? Om bij je leven betrokken te blijven.’

Ik knikte. Ik moest haar een keer vertellen dat ik een vrouw was geworden, maar ik hoefde er niet bij te zeggen dat ik net zo was geworden als zij.

Ik haakte een vinger achter de fuchsiaroze sjaal die ik om mijn korte spijkerbroek had gebonden en keek naar mijn voeten. Het middaglicht dat door het raam naar binnen viel, scheen op mijn glanzend roze teennagels. Roze was altijd Alisons lievelingskleur geweest. Daarom had ik die ook gekozen.

‘Pap,’ mompelde ik, zo zachtjes dat hij me nét kon verstaan. ‘Stel dat Alison gelijk heeft? Er zijn me vandaag dingen opgevallen. Dingen die gewoon niet... normaal zijn. Ík ben niet normaal.’

‘Normaal.’ Hij trok zijn lip op, net als Elvis. Hij heeft me een keer verteld dat Alison was gevallen voor zijn glimlach. Ik denk dat ze viel op zijn zachtaardigheid en gevoel voor humor, precies de eigenschappen die na haar opname hadden voorkomen dat ik me elke avond in slaap huilde.

Hij rolde zijn tijdschrift op en stak het tussen het zitkussen en de armleuning van de stoel. Toen stond hij op, zodat hij met zijn één meter zesentachtig boven me uittorende, en tikte op het kuiltje in mijn kin, het enige wat ik van hem heb in plaats van van Alison. ‘Nou moet je eens goed luisteren, Alyssa Victoria Gardner. “Normaal” is een subjectief begrip. Laat je nooit door iemand wijsmaken dat je niet normaal bent. Want voor mij ben je dat wel. En alleen mijn mening telt. Begrepen?’

‘Begrepen,’ fluisterde ik.

‘Mooi zo.’ Hij kneep met zijn warme, sterke vingers in mijn schouder. Jammer dat het trekje in zijn linkerooglid hem verried. Hij maakte zich zorgen, en dat terwijl hij nog niet eens het hele verhaal kende.

Die nacht in bed lag ik te woelen. Toen ik eindelijk in slaap viel, had ik voor het eerst de Alice-nachtmerrie, en die achtervolgt me sindsdien onophoudelijk in mijn slaap.

In de droom strompel ik in Wonderland over een schaakbord en struikel ik over de oneffen zwart-witte vlakken. Alleen ben ik niet mezelf. Ik ben Alice, in een blauw jurkje met een wit kanten schortje, en ik probeer te ontsnappen aan het getiktak van het zakhorloge van het Witte Konijn. Hij ziet eruit alsof hij levend is gevuld: een wandelend skelet met konijnenoren.

De Hartenkoningin heeft bepaald dat mijn hoofd eraf moet en op sterk water moet worden gezet. Ik ben op de vlucht, met het koninklijke zwaard dat ik heb gestolen, en ik ben wanhopig op zoek naar de Rups en de Kolderkat. Zij zijn mijn enig overgebleven bondgenoten.

Ik ren het bos in en hak met het zwaard naar de ranken die over het pad

hangen. Er schiet een doornstruik op uit de grond. De doorns blijven aan mijn schort hangen en trekken als boze klauwen voren in mijn huid. Paardenbloemen zo groot als bomen omringen me aan alle kanten. Net als alle anderen ben ik niet groter dan een krekkel.

Kennelijk hebben we iets verkeerd gegeten...

Vlak achter me begint het zakhorloge van het Witte Konijn nog harder te tikken, waardoor het geluid zelfs boven de marcherende voeten van duizend speelkaartsoldaten uit komt. Stikkend in een stofwolk duik ik het hol van de Rups in, waar paddenstoelen met hoeden zo groot als de wielen van een vrachtwagen dreigend boven me uittorenen. Het pad loopt dood.

Eén blik op de hoogste paddenstoel en de moed zakt me in de schoenen. De plek waar eens de Rups zat en advies en vriendschap bood, is nu een dikke, witte massa spinrag. In het midden beweegt iets, wordt er een gezicht tegen de ragdunne cocon gedrukt, en het beweegt een beetje, zodat de ruwe contouren van de gelaatstrekken zichtbaar zijn, maar de details niet. Ik kom voorzichtig dichterbij, want ik wil wanhopig graag weten wie of wat zich daarbinnen bevindt... maar dan zweeft de bek van de Kolderkat voorbij, krijsend dat hij zijn lichaam kwijt is, en raak ik afgeleid.

Het kaartenleger duikt op. In een mum van tijd ben ik omsingeld. Ik smijt blindelings het zwaard van me af, maar de Hartenkoningin doet een stap naar voren en grist het uit de lucht. Ik laat me voor het leger op mijn knieën vallen en smeek om mijn leven.

Het heeft geen zin. Speelkaarten hebben geen oren. En ik heb geen hoofd meer.

Nadat ik mijn sterrenmozaïek met spinnen met een doek heb afgedekt, zodat het beschermd is terwijl het gips droogt, eet ik een snelle lunch van nacho's en ga ik op weg naar het ondergrondse skatepark van Pleasance, om de tijd te doden tot aan de afspraak met mijn vader in het psychiatrisch ziekenhuis.

Hier, in het donker, heb ik me altijd thuis gevoeld. Het skatepark huist in een oude, verlaten zoutkoepel, een enorme ondergrondse grot met een plafond dat op sommige plekken wel vijftien meter hoog is. Voor hij werd omgebouwd, werd de koepel gebruikt als opslagplaats voor de bulkgoederen van een legerbasis.

De nieuwe eigenaren hebben de oude verlichting verwijderd en de grot met wat fluorescerende verf en uv-licht omgetoverd tot de droom van elke tiener: een donkere, sfeervolle, ultraviolette speelplaats, compleet met skateboardpark, *glow in the dark*-minigolf, een speelhal en een cafeetje.

Met zijn limoenkleurige neon verflaag lijkt de enorme cementen bowl voor skateboarders wel een lichtgevend groen bakken. Alle skateboarders moeten een vrijwaringsformulier invullen en oranje fluorescerende grip-tape op hun plank plakken om botsingen in het donker te voorkomen. Vanuit de verte lijkt het net of we op vuurvliegjes over het noorderlicht rijden, zoals we telkens elkaars felgekleurde kielzog doorkruisen.

Ik ben als veertienjarige voor het eerst op een skateboard gestapt. Ik wilde een sport beoefenen waarbij ik mijn iPod en oortjes kon dragen, om het gefluister van verdwaalde insecten en bloemen te dempen. Voor het merendeel heb ik geleerd mijn waandenkbeelden te negeren. De dingen die ik hoor zijn gewoonlijk onzinnig en onsamenhangend, en ze smelten samen tot een krakerig gezoem, als het kraken van een kapotte radio. Meestal kan ik mezelf wijsmaken dat het gewoon witte ruis is.

Toch zijn er momenten waarop een insect of een bloem luider dan de rest iets zegt – iets toepasselijks, persoonlijks of relevant – en dan raak ik van slag. Dus als ik slaap of bezig ben met iets wat veel concentratie vergt, is mijn iPod van cruciaal belang.

In het skatepark schalt er altijd luide, eclecticische muziek uit de boxen – van jarentachtigmuziek tot alternatieve rock – waardoor alles wat me zou kunnen afleiden wordt overstemd. Daar hoeft ik niet eens mijn oortjes in te doen. Het enige nadeel is dat de familie van Taelor Tremont eigenaar is van de tent.

Vóór de feestelijke opening, twee jaar geleden, belde ze me op. ‘Ik dacht dat je het wel leuk zou vinden om te horen hoe we het centrum gaan noemen,’ zei ze met een stem waar het sarcasme vanaf droop.

‘O ja, hoezo?’ Ik probeerde beleefd te blijven omdat haar vader, meneer Tremont, de sportartikelenzaak van mijn vader had gecontracteerd als exclusieve leverancier van het megacentrum. Dat was maar goed ook, aangezien we door Alisons medische kosten op dat moment op het randje van faillissement balanceerden. En als klap op de vuurpijl kreeg ik ook nog een levenslang gratis lidmaatschap.

‘Nou...’ Taelor gniffelde zachtjes. Op de achtergrond hoorde ik haar vriendinnen lachen. Kennelijk had ze me op de speaker staan. ‘Mijn vader

wil het Wonderland noemen.’ Weer klonk er gegiechel aan de andere kant van de lijn. ‘Dat zul je wel te gek vinden, aangezien je zo trots bent op je betbetovergrootkonijn.’

Die schimpscheut deed meer pijn dan je zou verwachten. Ik zal wel te lang hebben gezweven, want Taelors gegiechel stierf weg.

‘Eigenlijk’ – ze kuchte een beetje toen ze dat zei – ‘vind ik het veel te cliché. Underland is beter. Omdat het onder de grond is, snap je. Wat vind je ervan, Alyssa?’

Nu, terwijl ik midden door de bowl onder het felle neonbord met de tekst UNDERLAND door carve, moet ik weer denken aan Taelors zeldzame blijk van schaamte. Het is fijn om er af en toe aan te worden herinnerd dat ze ook een menselijke kant heeft. Er schalt een rocksong uit de boxen. Terwijl ik over de onderste helft van de bowl naar beneden rijd, scheren overall om me heen donkere silhouetten voor de felgekleurde achtergrond langs.

Ik balanceer met mijn achterste voet op de staart van de plank en bereid me erop voor om met de voorste de neus op te tillen. Aan mijn vorige poging om een ollie te doen, een paar weken geleden, heb ik een gekneusd stuitje overgehouden. Daardoor jaagt die manoeuvre me nu doodsangst aan, maar iets in me weigert het op te geven.

Ik moet het blijven proberen, anders kom ik nooit hoog genoeg van de grond om echte trucs te leren, maar mijn vastberadenheid gaat veel dieper. Het is een oergevoel, een soort gefladder dat mijn gedachten door de war schopt en mijn zenuwen bespeelt, tot ik ervan overtuigd raak dat ik niet bang ben. Soms denk ik dat ik niet alleen ben in mijn hoofd, dat een deel van iemand anders zich daar schuilhoudt, iemand die me net zo lang bestraffend toespreekt tot ik over mijn grenzen heen ga.

Ik omarm de adrenalinestoot en lanceer mezelf. Benieuwd hoe hoog ik kom, doe ik snel mijn ogen open. Ik ben nog halverwege mijn sprong en het beton komt snel op me af. Mijn ruggengraat prikt. Ik word bang, waardoor mijn voorste voet wegglijdt en ik met een luid ‘Oef!’ op het beton kwak.

Mijn linkerbeen en -arm raken als eerste de grond. De pijn schiet door al mijn botten en door de klap wordt de lucht uit mijn longen gedreven. Schuivend kom ik onder in de bowl tot stilstand. Mijn board rolt als een trouw hondje achter me aan en tikt zacht tegen mijn ribben.

Happend naar adem draai ik me op mijn rug. Elke zenuw in mijn knie

en enkel gilt het uit. Het riempje van mijn beschermer is losgeraakt, waardoor er nu een scheur zit in de zwarte legging die ik onder mijn paarse fietsbroekje draag. Op het schuin aflopende, felgroene oppervlak onder me zie ik een donkere veeg. Bloed...

Ik trek mijn geschaafde knie op en adem sissend in. Binnen een paar tellen na mijn harde landing blazen drie medewerkers op een fluitje en skeelers ze tussen de rijen remmende skateboarders door. Ze hebben een mijnwerkershelm op met op de voorkant een lampje, maar het zijn eigenlijk een soort strandwachten: ze kunnen vanuit hun post gemakkelijk de baan op en zijn bevoegd om basale eerste hulp te verlenen.

Met hun felgekleurde hesjes vormen ze een zichtbare barrière om te voorkomen dat andere skateboarders over ons struikelen, en ondertussen verbinden ze mijn knie en vegen ze met desinfecterend middel mijn bloed van de baan.

Een vierde medewerker, in een managershesje, komt aanrijden. Natuurlijk moet het uitgerekend Jebediah Bolt zijn.

‘Ik had m’n sprong moeten afbreken,’ mompel ik schoorvoetend.

‘Doe normaal. Die klap had niemand op tijd kunnen zien aankomen.’ Zijn zware stem heeft een kalmerende werking. Hij knielt naast me neer. ‘En ik ben blij dat je weer tegen me praat.’ Onder zijn hesje draagt hij een korte cargobroek en een donker T-shirt. Het uv-licht strijkt over zijn huid en de blauwachtige flitsen accentueren zijn gespierde armen.

Ik trek aan het riempje van mijn helm, onder mijn kin. De lichtstraal van zijn mijnwerkerslamp is als een voetlicht op me gericht. ‘Help me even dat ding los te maken,’ zeg ik.

Jeb buigt zich naar me toe om me boven de jammerende zangstemmen uit, die door de zaal galmen, beter te kunnen verstaan. Zijn aftershave – een mengeling van chocola en lavendel – vermengt zich met zijn zweet tot een geur die zo vertrouwd en aanlokkelijk is als die van een suikerspin op de kermis voor een kind.

Hij legt zijn vingers onder mijn kin en maakt de gesp los. Als hij me helpt de helm af te zetten, strijkt zijn duim langs mijn oorlel, die meteen begint te tintelen. De felle lamp op zijn helm verblindt me. Ik kan alleen de donkere stoppels op zijn kin, zijn rechte, witte tanden (met uitzondering van de meest linkse snijtand, die een beetje scheef staat) en het ijzeren pinnetje midden onder zijn onderlip onderscheiden.

Taelor heeft eindeloos zitten zeuren over zijn piercing, maar hij weigert

hem uit te doen, waardoor ik hem alleen maar leuker ga vinden. Ze is pas een paar maanden zijn vriendin. Ze heeft niets te zeggen over wat hij doet.

Jeb legt zijn eeltige hand om mijn elleboog. ‘Kun je staan?’

‘Natuurlijk kan ik staan,’ snauw ik. Het is niet mijn bedoeling om zo bits te doen, maar ik hou er niet zo van om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Zodra ik gewicht op mijn been zet, schiet er zo’n hevige steek door mijn enkel dat ik dubbelklap. Een medewerker ondersteunt me van achteren terwijl Jeb gaat zitten om zijn skeelers en sokken uit te trekken. Voor ik doorheb wat hij van plan is, tilt hij me al op en draagt me de bowl uit.

‘Jeb, ik wil zelf lopen.’ Ik sla mijn armen om zijn nek om in balans te blijven. Ik vóél de meesmuilende lachjes van de andere skateboarders die we passeren, ook al kan ik ze in het donker niet zien. Ze zullen me nooit laten vergeten dat ik als een verwend kind werd weggedragen.

Jeb omklemt me nog steviger, waardoor ik niet meer kan negeren hoe dicht ik tegen hem aan lig: mijn armen liggen om zijn nek; zijn borst wrijft langs mijn ribben; zijn gespierde bovenarmen drukken tegen mijn schouderblad en mijn knie.

Ik hou op met tegenstribbelen als hij van het beton de houten vloer op stapt.

Eerst denk ik dat we naar het cafeetje gaan, maar Jeb loopt de speelhal voorbij en dan rechtsaf de helling op naar de ingang, achter de lichtstraal aan die vanaf zijn helm ons pad verlicht. Hij stoot met zijn heup de zware klapdeur open. Ik knipper met mijn ogen om ze te laten wennen aan het felle licht buiten. Mijn haar wappert in de warme wind om mijn gezicht.

Jeb zet me voorzichtig neer op het gloeiend hete beton, laat zich dan naast me op de grond zakken en zet zijn helm af. Hij schudt zijn haar uit. Hij is al weken niet meer naar de kapper geweest, dus het komt inmiddels tot op zijn schouders. Zijn dikke pony is ook lang en hangt als een zwart gordijn voor zijn neus. Hij knoopt de rood met marineblauwe bandana om zijn bovenbeen los en bindt die met een knoop in de nek om zijn hoofd, om de lokken uit zijn gezicht te houden.

Met die donkergroene ogen van hem bestudeert hij het verband om mijn knie, waar bloed onder vandaan sijpelt. ‘Ik zei toch dat je nieuwe beschermers moest halen. Dat bandje is al weken aan het rafelen.’

Daar gaan we weer. Hij kruipt alweer in de rol van de grote broer die ik nooit heb gehad, ook al is hij maar tweeënhalf jaar ouder dan ik en zit hij maar één klas boven me. ‘Je hebt zeker weer met mijn vader gepraat, hè?’

Met een gespannen uitdrukking begint hij aan zijn kniebeschermers te prutsen. Ik volg zijn voorbeeld en doe mijn enige overgebleven kniebeschermers af.

In stilte scheld ik mezelf de huid vol: het zou verstandiger zijn geweest als ik in mijn bubbel van stilzwijgen was gebleven. Toch zeg ik: 'Eigenlijk mag ik mijn handjes dichtknijpen dat ik hier überhaupt nog naartoe mag van jou en mijn vader. Omdat het zo donker is en zo, en er allemaal enge, nare dingen kunnen gebeuren met een arm, hulpeloos meisje als ik.'

Er trekt een spiertje in Jeps kaak, een teken dat ik een gevoelige snaar heb geraakt. 'Dit heeft niets met je vader te maken. Behalve dan dat hij een eigen sportwinkel heeft en dat je dus geen enkel excuus hebt om niet goed voor je spullen te zorgen. Skateboarden kan gevaarlijk zijn.'

'Ja. Net als Londen, toch?' Ik staar boos naar de glimmende auto's op het parkeerterrein en strijk mijn t-shirt glad. Er staat een print op van een bloedend hart omwikkeld met prikkeldraad. Dat had zomaar een röntgenfoto van mijn eigen hart kunnen zijn.

'Lekker dan.' Hij gooit zijn kniebeschermers opzij. 'Je bent er dus nog niet overheen.'

'Hoezo, nog niet eroverheen? In plaats van voor me op te komen, koos je zijn kant. Nu kan ik pas na mijn eindexamen gaan. Waarom zou ik me daar druk om maken?' Ik pluk aan mijn vingerloze handschoenen om de zure woede te onderdrukken die op mijn tong brandt.

'Als je thuisblijft, háál je tenminste je eindexamen.' Jeb richt zijn aandacht nu op zijn elleboogbeschermers en trekt fel het klittenband los, alsof hij zijn woorden wil onderstrepen.

'Ik zou dáár heus ook wel zijn geslaagd.'

Hij broemt sceptisch.

We kunnen hier beter over ophouden. De teleurstelling is nog te vers. Ik was zo enthousiast over het programma dat eindexamenleerlingen in staat stelde om hun laatste jaar aan een middelbare school in Londen af te ronden en tegelijkertijd studiepunten te verdienen bij een van de beste kunstacademies in dat land. De academie waar Jeb ook naartoe gaat.

Aangezien hij al een beurs heeft gekregen en plannen heeft gemaakt om later deze zomer naar Londen te verhuizen, had mijn vader hem een paar weken geleden te eten gevraagd om over het programma te praten. Ik vond het een geweldig idee, want ik dacht dat Jeb me zou steunen en dat mijn

vliegticket bij wijze van spreken al gekocht was. Maar toen besloten ze samen dat dit voor mij niet het juiste moment was om ernaartoe te gaan. Dat hebben zij samen besloten.

Mijn vader maakt zich zorgen omdat Alison iets tegen Engeland heeft; de familie Liddell heeft daar gewoon te veel meegemaakt. Hij is bang dat ze een terugval zal krijgen als ik ernaartoe ga. Ze krijgt nu al vaker een naald in haar arm dan de meeste junkies die op straat rondzwerven.

Zijn argumenten waren tenminste nog steekhoudend. Waarom Jeb het idee heeft gevetood is me nog steeds niet duidelijk. Maar wat maakt het nog uit? De aanmeldingstermijn is afgelopen vrijdag verstreken, dus ik kan er toch niets meer aan veranderen.

‘Judas,’ mompel ik.

Hij buigt zijn hoofd en dwingt me hem aan te kijken. ‘Ik bedoelde het goed. Je bent er nog niet aan toe om zo ver bij je vader vandaan te wonen. Je hebt daar niemand die je kan beschermen.’

‘Jij bent er toch.’

‘Maar ik kan niet altijd bij je zijn. Mijn agenda is straks krankzinnig vol.’

‘Er hóéft helemaal niet altijd iemand bij me te zijn. Ik ben geen kind meer.’

‘Dat heb ik ook nooit beweerd. Maar je maakt niet altijd verstandige keuzes. Ziedaar.’ Hij trekt ter hoogte van mijn scheenbeen aan mijn gescheurde tricotlegging en laat hem weer los, zodat de stof tegen mijn huid kletst.

Er gaat een schok van opwinding door mijn been. Ik frons mijn voorhoofd en maak mezelf wijs dat het gewoon kietelt. ‘Dus ik mag niet eens af en toe een foutje maken?’

‘Geen foutjes die zo veel pijn doen.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Alsof het geen pijn doet om hier te moeten blijven. Op een school die ik verafschuw, met klasgenoten die het grappig vinden om me te pesten met de witte konijnenstaart die ik zogenaamd onder mijn kleren verberg. En bedankt, Jeb.’

Met een zucht recht hij zijn rug. ‘Ja hoor. Ik heb het weer gedaan. Dat je in de bowl op je plaat ging, was zeker ook mijn schuld.’

Ik vind het naar om te horen hoe gekwetst hij klinkt. ‘Nou, een beetje wel, ja.’ In een bewuste poging de spanning te breken, verzacht ik mijn stem. ‘Ik zou allang een perfecte ollie kunnen als jij nog steeds skateboardles gaf.’

Jeb's lippen trillen. 'Dus die nieuwe docent, Hitch... daar heb je niks mee?'

Ik geef hem een stomp en reageer zo een deel van mijn opgekropte frustratie af. 'Nee, ik "heb" niks met hem.'

Jeb doet alsof hij ineenkrimpt van de pijn. 'Dat zou hij anders wel willen. Maar ik heb al tegen hem gezegd dat ik hem dan zou...'

'Alsof jij daar iets over te zeggen hebt.'

Hitch is negentien en hét aanspreekpunt voor valse ID-kaarten en geestverruimende middelen. Die gozer komt geheid een keer in de bak terecht. Ik weet wel beter dan me met hem in te laten, maar dan nog: het is mijn beslissing.

Jeb werpt me een vlugge blik toe. Ik voel een preek aankomen over de gevaren van een relatie met een casanova.

Ik tik met mijn blauwgelakte nagel een sprinkhaan van mijn been, want ik weiger dit moment door zijn gefluister nog ongemakkelijker te laten maken dan het al is.

Gelukkig zwaait achter ons de dubbele deur open. Jeb schuift opzij om een paar meisjes voorbij te laten. Er trekt een wolk van talkpoederachtig parfum over ons heen als ze in het voorbijgaan naar Jeb zwaaien. Hij knikt terug. We zien hen in een auto stappen en het parkeerterrein af scheuren.

'Hé,' zegt Jeb, 'het is vrijdag. Moet je niet naar je moeder?'

Ik grijp de kans om van onderwerp te veranderen met beide handen aan. 'Ik heb daar met mijn vader afgesproken. En ik heb Jen beloofd dat ik daarna de laatste twee uur van haar dienst zou overnemen.' Na een blik op mijn gescheurde kleren kijk ik naar de lucht, die net zo felblauw is als Alisons ogen. 'Ik hoop dat ik genoeg tijd overhoud om me thuis even om te kleden voor ik ga werken.'

Jeb staat op. 'Ik zal even uitklokken,' zegt hij. 'Dan ga ik meteen je skateboard en je rugzak halen en dan breng ik je wel naar het Soul.'

Daar zit ik dus echt niet op te wachten.

Jeb en zijn zus Jenara hebben Alison nooit ontmoet; ze hebben alleen foto's van haar gezien. Ze kennen niet eens het echte verhaal achter mijn littekens en het feit dat ik altijd handschoenen draag. Al mijn vrienden denken dat ik als kind samen met mijn moeder een auto-ongeluk heb gehad; dat de klap tegen de voorruit mijn handen heeft verwoest en haar een hersenbeschadiging heeft bezorgd. Mijn vader is niet blij met die leugen, maar de waarheid is zo bizar dat hij me laat jokken.

‘En je motor dan?’ Ik klamp me vast aan strohalmen, want Jeb’s opgevoerde vintage motor, een Honda CT70, staat niet op het parkeerterrein.

‘Er was regen voorspeld, dus heeft Jen me afgezet,’ antwoordt hij. ‘Je vader kan je straks naar je werk brengen en ik kan je auto bij jou thuis neerzetten. Ik bedoel, ik hoef er niet voor om te rijden of zo.’

Jeb en zijn familie wonen in de andere helft van onze twee-onder-een-kapper. Mijn vader en ik zijn ons, op een ochtend in de zomer dat ze naast ons waren kwamen wonen, gaan voorstellen. Jeb, Jenara en ik werden in de periode voor we aan groep acht begonnen behoorlijk close, zo close zelfs dat Jeb op de eerste schooldag in de overdekte passage op school een jongen in elkaar sloeg toen die me de liefdeslaaf van de Gekke Hoedenmaker noemde.

Jeb zet zijn zonnebril op en verschuift de knoop van zijn bandana op zijn achterhoofd. Het zonlicht beschijnt de glanzende, ronde littekens op zijn onderarmen.

Ik richt mijn aandacht op de auto’s op het parkeerterrein. Gizmo is mijn Gremlin uit 1975, die is genoemd naar een personage uit de jarentachtig-film *Gremlins*, waar mijn vader en Alison op hun eerste afspraakje naartoe zijn geweest. Hij staat maar een paar meter verderop. De kans bestaat dat Alison me samen met mijn vader in de lounge zit op te wachten. Als ik er al niet op kan vertrouwen dat Jeb mijn vertrek naar Londen steunt, lijkt het me ook geen goed idee om hem voor te stellen aan het mafste exemplaar van mijn familie.

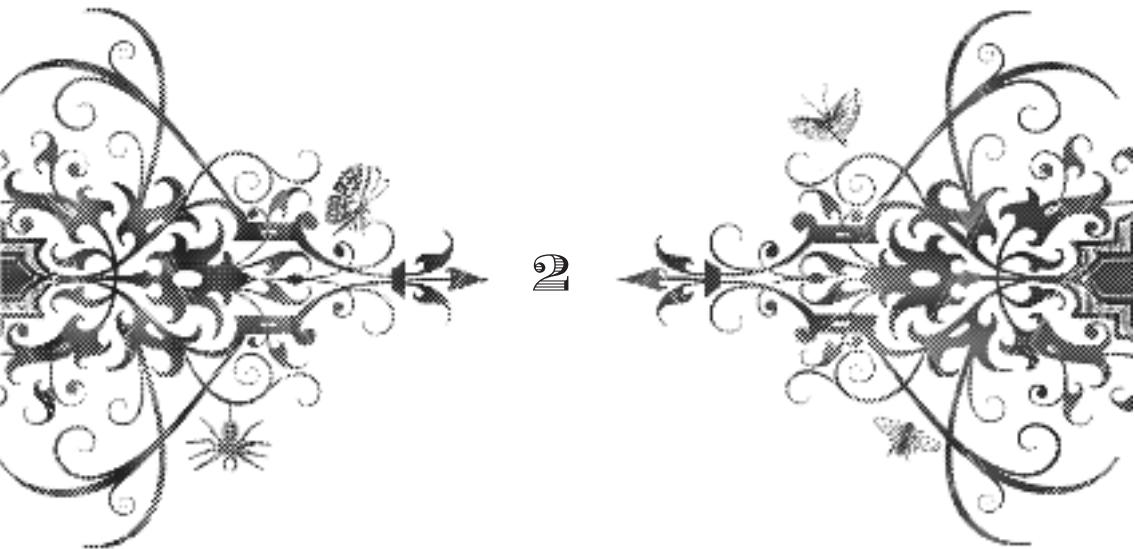
‘Nuh-uh,’ zegt Jeb. ‘Die blik zag ik wel. Het lukt je nooit om met een verstuurde enkel een schakelauto te besturen.’ Hij houdt zijn hand op. ‘Hier met die sleutels.’

Rollend met mijn ogen leg ik mijn sleutelbos in zijn hand.

Hij schuift zijn zonnebril over zijn bandana omhoog. ‘Wacht hier op me, dan breng ik je zo naar de auto.’

Een laag koude lucht van de airco blaast in mijn gezicht als de deur van het complex achter hem dichtvalt. Er kriebelt iets op mijn been. Deze keer veeg ik de sprinkhaan niet weg, en ik hoor hem luid en duidelijk fluisteren: ‘Verdoemd.’

‘Ja,’ fluister ik terug terwijl ik over de dooraderde vleugeltjes van het bestje aai en me overgeef aan mijn waandenkbeelden. ‘Zodra Jeb Alison leert kennen, is het allemaal voorbij.’

OPRIKKELDRAAD & ZWARTE VLEUGELS

Psychiatrisch ziekenhuis Soul ligt vijftientig minuten rijden buiten de stad.

De brandende middagzon schijnt fel op de motorkap. Zodra je de gebouwen, winkelstraten en huizen achter je hebt gelaten, houdt het wel op met de landschapsarchitectuur in Pleasance. Er is niets te zien, behalve platte, droge vlaktes met hier en daar wat struiken en af en toe een stake-rige boom.

Elke keer als Jeb iets zegt, mompel ik heel kort iets terug, waarna ik het geluid van de pas geïnstalleerde cd-speler harder zet.

Eindelijk begint er een liedje – een akoestisch, somber nummer waar ik Jeb weleens naar heb horen luisteren als hij aan het schilderen is – waardoor hij peinzend zijn mond houdt. De ijsblokjes in een plastic zak die hij voor mijn gezwollen enkel heeft meegebracht, zijn gesmolten, en ik beweeg met mijn voet tot de zak eraf rolt.

Ik vecht tegen de slaap, want ik weet wat me anders te wachten staat. Ik heb geen zin om midden op de dag in mijn Alice-nachtmerrie te belanden.

Als tiener schilderde Alisons moeder Alicia alle muren van haar huis vol met personages uit *Alice in Wonderland* en beweerde glashard dat ze echt waren, dat ze in haar dromen tegen haar praatten. Jaren later sprong Alicia uit het raam van haar ziekenhuiskamer op de eerste verdieping om haar ‘vleugels’ uit te proberen. Dat was slechts een paar uur nadat ze was bevallen van mijn moeder. Ze kwam ongelukkig in een rozenstruik terecht en brak haar nek.

Sommigen beweren dat ze zelfmoord wilde plegen, dat ze een postnatale depressie had en nog rouwde om het verlies van haar man, die een paar maanden eerder was omgekomen bij een ongeluk in de fabriek. Anderen vinden dat ze lang voordat ze een kind kon krijgen al had moeten worden opgesloten.

Na de dood van haar moeder werd Alison grootgebracht door een lange reeks pleegouders. Mijn vader denkt dat die onstabiele jeugd heeft bijgedragen aan haar ziekte. Ik weet echter dat er meer achter zit, dat er een erfelijke factor in het spel is, vanwege mijn repeterende nachtmerrie en de insecten en planten. En vanwege de aanwezigheid in mijn binnenste, het gefladder dat me als een schaduw achtervolgt als ik bang ben of aarzel en die me aanspoort om over mijn grenzen heen te gaan.

Ik heb eens informatie opgezocht over schizofrenie. Een van de symptomen is kennelijk dat je stemmen hoort, en dat is iets anders dan een gebons in je hoofd alsof daar iets met zijn vleugels klappert. Aan de andere kant: als je het gefluister van bloemen en insecten meetelt, hoor ik heel veel stemmen. Hoe dan ook ben ik volgens die criteria ziek.

Ik krijg een brok in mijn keel en slik hem weg.

Er begint een nieuw liedje van de cd en ik concentreer me op de melodie in een poging al het andere te vergeten. Er slaat stof tegen de wagen als Jeb schakelt. Ik kijk snel even opzij naar zijn profiel. Hij heeft Italiaanse voorouders. Daaraan heeft hij zijn prachtige, smetteloze, olijfkleurige teint te danken, en zijn huid voelt zijdezacht aan.

Hij draait zijn hoofd naar me om. Ik kijk snel naar de achteruitkijkspiegel en de luchtverfrisser die daaraan heen en weer zwaait. Ik heb hem net vandaag opgehangen.

Op eBay is er een winkel die voor tien dollar per stuk luchtverfrissers op bestelling maakt. Je e-mails ze een foto, zij printen die op een geurkaartje en sturen het resultaat via snailmail naar je op. Een paar weken geleden

heb ik er van mijn verjaardagsgeld twee gekocht, één voor mij en één voor mijn vader, al heeft hij de zijne nog niet in zijn pick-uptruck opgehangen. Hij bewaart hem in zijn portefeuille en ik vraag me af of hij hem daar altijd zal blijven verstoppen, omdat het te pijnlijk voor hem is om er elke dag tegenaan te kijken.

‘Hij is mooi geworden,’ zegt Jeb, wijzend naar de luchtverfrisser.

‘Ja,’ mompel ik. ‘Het is een foto van Alison, dus dat kan haast niet anders.’

Jeb knikt, en zijn onuitgesproken begrip is een grotere troost voor me dan alle goedbedoelde woorden van anderen.

Ik staar naar de foto, een afbeelding van een enorme mot met zwarte vleugels uit een van Alisons oude albums. Hij is werkelijk prachtig: de vleugels liggen uitgespreid over een bloem, half in de zon en half in de schaduw, op de grens van twee verschillende werelden. Alison kon dingen vastleggen die anderen niet eens opvielen: momenten waarop tegengestelden elkaar troffen en vervolgens naadloos met elkaar versmolten. Ik vraag me weleens af hoe succesvol ze zou zijn geweest als ze niet gek was geworden.

Ik tik tegen de luchtverfrisser en volg de slingerbeweging.

Het insect heeft voor mij altijd vertrouwd gevoeld, griezelig fascinerend en kalmerend tegelijk.

Opeens bedenk ik dat ik er niets over weet: wat voor soort het is, waar hij leeft. Als ik dat zou kunnen achterhalen, zou ik weten waar Alison mogelijk was toen ze die foto maakte en zou ik me misschien meer met haar verbonden voelen, maar ik kan haar er niet naar vragen. Haar albums zijn een gevoelig onderwerp.

Ik steek mijn hand achter de kuipstoel langs in mijn rugzak, graaf mijn iPhone op en zoek op internet naar ‘glanzende mot’.

Na meer dan twintig pagina’s vol tatoeages, logo’s, advertenties voor slaapmiddelen en kostuumontwerpen wordt mijn blik getrokken door een schets van een mot. Het is niet precies dezelfde als die van Alison, maar het lijfje is felblauw en de zwarte vleugels iriseren, dus hij lijkt er wel erg op.

Als ik op het plaatje tik, is mijn scherm opeens leeg. Ik wil net de browser opnieuw starten, maar dan begint er een felrood licht te knipperen. Het scherm klopt alsof ik naar een hartslag zit te kijken. De lucht om me heen lijkt in hetzelfde ritme mee te bonzen.